

Mektup
Ahmet NARİNOĞLU

ARKADAŞIM

Dosta açılmak. İyi ve kötü yanlarıyla dosta açılmak. Hayatı böyle anlamak insanı gizli bir doyuma mı ulaştırıyor? İnsan çevresini yorumlarken yolu dosta mı uğruyor?

Ya düşmanlar. Türküler kadar bir duygu yüklüyor bu kelime. Adam düşmanına bakarak koca bir hayat kurabilir. Kimler düşman? Yaprığın rüzgârın önünde habersiz sürüklenmesi gibi, toplumun bize aşıladıklarını düşmanımız olacak? Düşman hayata ışık salacaksa bu nedendir?

Dalıp gidilir böyle. Biliyorum ki insan zıtları bağdaştıkça yaşadığının farkına varacaktır. Yaşamayı anlamak ne güzel.

Dostuma mektup yazamadım. Eser içimde gömülü kaldı. Buralar ise çok değişti. Ben ise hep içimle hesaptayım.

Arkadaşım mektup yerine kendin yapıp gönderdiğin insan resmine sadece göz koymuşsun. Gerçeği görmenin ilk işareti sayıyorum, diyorsun adeta.

Görme denilen şey o kadar derin ki. Ancak çocuklar çıplak ve saf görürler. İnsanın olduğu gibi görmesinin temeli ta çocukluktan atılır. Büyür ve zaviye genişledikçe her şeyde bir belirsizleşme başlar. Artık insana düşen şey, eşyalardan bir veya birkaçını seçmektir. İşte görme burada gerekli.

Görmek ve seçmek. İkiz gibi. Aynı görenler farklı seçebilirler. Seçiş mesuliyet işidir. Fakat asıl görüş mesuliyetle görmek.

Şimdi anlıyorum. Göz insana ne de yakışıyor. Sağ olun.

Bu sefer de bir adamı özlüyorum diyorsun. Ve sisli düşüncelerime berraklık getirecek, güneş gibi doğarak o tutsak vadinin fecri olacak öyle mi?

Umutlanıyorum sana. “Kara bulutlar ona yaklaştıkça kirliliklerinden arınıyorlar, demekle demek; kurtarıcınla haşır neşir oluyorsun. Kuşların kanat çırpışlarındaki berraklık onun ışıklarına mı işaret yani?

Prangalar yurdu yeni bir hayatın ilk adımları artık. Görünen köyün kılavuzu, boşuna arama bulunur elbet.

Arkadaşım derler ki, özlemin hikâyesi uzun. Bu mekânda koşuşuyorlarsa insanlar, onun sırrından bir parça nasip edin de, şu uzunca yolculuğun hikmetini bir iki kelamla insanlara fısıldayiver.

İnsanın hayatında içine düştüğü boşluklar vardır. Her şey anlamını yitirir. Kavranacak yeninin sancıları çekilir.

Nedir yaşamak?

İnsan niçin yaşıyor?

Bizi hayata bağlayan ne?

Çevremdekiler ve ben?

Alabildiğine kıyasın peşindedir adam. Sorular üşüşürler. Duygu his anlamsızdır artık. Sezilen yabancılaşma. Benim olanlar uzaklaşırlar benden.

Bu boşlukta ne umut ne kaygı vardır. Deri bir ahin boşluğu. Güzel olanlar gülünç. Çirkin ürpertisiz. İnsanlık feryat ediyormuş bana ne. Dünya nicelerini yutuyor umurumda mı?

Öyle dona kalış ne işe yarayacak. Zaman, ona ne kadar acır insan. İlk defa kendine acıyordur adam. Kendine acıyan adamı tasvir hangi kaleme, hangi kelimelere nasip olacak. Belki o gün zaman sırrı çözülmüş olacak.

Yunus der ki, buradan gelip göçenler bu sırrı çözemediler. Yeltenenler de garip başını sevdaya saldı kaldılar.

Birinin ardından konuşuyor ve hoşlanıyoruz. Ya topraktan, toprak meselesinden. Havanda su dövmek mi olacak işimiz. İnsan ve toprak; tarihimizi özetleyen cümle.

Arkadaşım;

Şiirlerinden yaz diyorsun. Eksik kalmış şiirleri yorumlamayı çok severim. Hatırlanamayan mısralarda hayatın sırlarını sezerim. Eksik kalmış şiirde yaşanmış ama erişilememiş hayat gibidir. (tır bence) Bakın:

Şu halinle donmuş gibisin

Ne soran sormuş, ne yanan olmuş.

Ellerin böyle bomboş kalmış.

Bu eksik mısra bana sırlarımı hatırlatıyor. Gizemleri seviyor.

Durmadan yazıyorsun niye? Adandığını söylüyorsun. O sayılı nefeslerinden sayısızca tüketirken neye, adandığını sanıyorsun.

Herkesin taşa çizilmiş hayatına iz mi bırakacaksın. Amansız rüzgârların koparamadığı kırpıntıları vehimli nefesinle mi?

Sahi bir dünyanın vardı senin. Durmadan insanları çağırıyordun ona da sordum. O dünyanı bana mı getireceksin, beni dünyana mı götüreceksin? Bağışla beni.

Güçlük çektiğim mektubuna güçlük çekerek yolladığım cevabı mazur görünüz. Esirgerseniz duanız bana yeter